

MISJONSØRØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 5.

1. MARS 1934

6. ÅRGANG

Misjonsvirksomheten i Kina.

Brev fra str. Esther Schröder og Asta Thuen.

Ching Yuan. Hsien.
15.—1.—1934.

Elskede lesere av «Misjons-
Røsten»!

Av hine prester har det vært flere, fordi de ved døden hindres fra å holde ved; men denne har et uforgjengelig prestedømme, fordi han bliver til evig tid, hvorfor han også kan fullkomne frelse den som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever for å gå i forbønn for dem. Hebr. 7, 23, 24, 25.

Jeg vil først ønske alle mine kjære venner et godt nytt år og hjertelig takk for det som er gått. Hvor godt å vite at Herren er den samme fra årets begynnelse til dets ende. Året som er gått har vært for mig et lærerik år. Det kommer nettop for mig en strofe av en sang.

Om allting var lyst og lett,
hvor blev da korset.

Nettop i prøven, gives av Gud,
kraft til å vise du er hans brud!

Det blir seir når vi ser på Jesus. Her ute i dette mørke hedningeland har vi behov for megen seir. Men for å få seir, må det bønn til. Når noden blir stor for Guds sak og sjelene blir lagt på våre hjerter, da virker noden bønn. Søster Alfhiid og jeg har oplevet dette i året som er gått. Vi har hatt herlige bonnhørelser. Gud har arbeidet på hjertene og

sjele er kommet til Jesus. Det gir glede og frimodighet å se Herren virke med. I landsbyen omkring her har folket åpnet sine hjem for evangeliet. Gud er god! Våre evangelister er ute hver dag i uken i forskjellige landsbyer. Det er sandt hvad Jesus sa: Høsten er stor, men arbeiderne få! Jeg har åpnet søndagsskole i en landsby 8 li herfra. Første søndag jeg gikk fylte Gud mitt hjerte med en slik forunderlig fred og det syntes for mig som hvor jeg så, på veien, på træerne, i luften, så jeg to kinesiske Karakterer (Ping-an): Fred! Fred! Kan ikke forklare hvad mitt hjerte folte. Guds fred forjager alt som tynger. Den landsbyen som vi har åpnet søndagsskole i har Gud gjort et stort verk. Det er 20 mann som er begynt å tro på Jesus, foruten en del barn. Str. Alfhiid har hver onsdag møte med kvinnene der. Det er rørende å se hvor interessert de er i å høre om Jesus. Må Gud bevare dem som er begynt på veien til himlen! Det er underbart å få kjennetvekkelser vidne sine midt igjennem hedenskapets hat og synd!

Jesus sa: «Be så skal I få!»

Må begjæret etter å se sjele komme til Jesus stige i våre hjerter. Må ingenting hindre oss i å gjøre Guds vilje, heller ikke de lidelser og trengsler som vi må gå igjennem for Jesuavnets skyld. Gud velsigne dere alle. Vi har et herlig håp og en evig glede som venter oss hjemme hos Gud.

Dagen er nær, Jesus kommer snart!

Be for oss og våre kjære kinesere, at vi kan være tro den stunden vi skal være her og lyse op i det hjørne hvor vi bor, så andre som ikke kjenner Jesus må finne veien til livet.

Mange hjertelige hilsener til alle våre venner i hjemlandet.

Hjertelig takk for «Misjons-Røsten» som kommer regelmessig.

Str. Bjerva hilser eder så hjertelig.

Eder i Jesus

Asta Thuen.

Fra Kina.

I et privatbrev fra Kina meddeles at de har det riktig godt på br. Fjelds misjonsfelt. De hadde en bibeluke i desember som var til stor glede og velsignelse. De hadde besøk av br. Axelsson som var dem til stor hjelp og hadde meget godt å fremføre fra Guds ord. Likeså var jul og nyttårs-møtene velsignet. Fra flere av misjonærene som kjenner søskenne Fjelds har vi fått høre at de utfører et meget godt arbeid og må derfor Guds folk huske dem fremdeles i bønn og ånd midler.

Forts. 4. side.

Yutzehsien. Shansi.
27. des. 1933.

Elskede i Jesus Kristus.
Se huru godt og ljufligt det er, att bröder bo endrättigt tillsammans. Psalmen 133.1. Dette delige skriftsted ledes meget bedre på svensk enn på norsk, det lyder så på norsk: Se, hvor godt og hvor liffig det er, at brødre og søster bor sammen.

Dette Guds ord synes jeg passer så godt for å beskrive de dagens moter vi har avsluttet for, ikke så lenge siden. Vi begynte moter den 2. desember og sluttet den 8. desember. Fra begynnelsen felte vi den enhet som gis i den Hellig And, og Guds kraft var mektig tilsted. Lovet være vår dyre Jesus. Denne enhet og kraft varte til møtenes slutt. Alt som gleder mig er Jesus på denne synd opfylte jord. Vi er tilfreds og sjelen fylles med himmelsk jubel, når vi ser syndere komme til korsets fot. En dag når vi hadde begynt møtet og skulle stå op for å be Gud velsigne den som skulde tale, ja, at han skulde velsigne oss alle med sin rikdoms fylde, falt Guds kraft så mektig, at vi blev stående i nær en time og priset Gud. Noen gråt og ropte til Gud på sin måte, andre klappet i hendene, prisende Gud for full frelse i Jesu blod og andre igjen lovet Herren i andre tungemål. Ære, ære være Jesus. Mitt hjerte fylles nu med jubel når jeg skriver om disse moter. Vår kjære broder og søster Nilsen fra Taiyuan shien, var med oss, og tok del i å forherlige Jesus, det beste navn av alle. Gud ga broder Nilsen stor frihet og kraft i Anden til å opphøje korset, blodet og den herlighet som er beredt dem som går hele veien med Jesus. Det er en vidunderlig kraft tilsted når korset og blodet blir opøiet, for er ikke dette vår løskjøpelse? Jesu blod, halleluja for blodet! Jesu dyre blod, ja det er vår sikre befrielse fra synd, nød, sorg og evig fortapelse. Dersom vi tror Herrens fullbragte verk på Golgata, er alt det gamle forbi, og alt er blitt nytt gjennom troen, bare ved å tro hvad Jesus har fullbragt for lenge siden. Jeg gleder mig i at jeg er en kristen, fri fra satans bånd og lenker, glad at han åktet mig verdig som et vidne for ham i dette land, hvor så få i virkelighet kjenner Jesus, og den glede som gis ved troen på ham.

Jeg skal sent glemme den herlige dag da broder Nilsen begravet 16 ved dåpen til døden, for at likesom Kristus blev opreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt levnet. Rom. 6, 4. Den ene efter den annen kom og steg ned i vannet, vi sang og priset Gud. Det var så rørende å se en ung mann som hadde kun et ben, (han hadde mistet det den gang han var i krigen), med strålende ansikt stå der med hendene foldet, og når han blev spurt: tror du på Jesus som din Frelser? svarte han med høi, klar stemme: Ja, jeg tror på Jesus. Gud velsigne dem alle 16, at de må leve et nytt liv i Jesus, ikke dem selv, men Jesus som døde og stod op for deres rettferdighet. I disse syv dagers moter var det 24 som kom frem og bad om forbønn, de vilde følge Jesus. A, må de mene det av hele sitt hjerte, for det er en lett sak å bekjenne det med munnen, men å leve Kristuslivet er ikke så lett. Vi er Kristi brev, kjent og lest av alle mennesker. De ugudelige leser ikke Bibelen, men de leser oss. Må vi derfor så forherlige hans navn, slik at våre liv må vidne til enhver tid om Jesu nåde og kjærlighet. På et av møtene var det en broder som kom under stor angst for sin lunkenhet, han hadde ikke vært så varm for Jesus, som han kunde ha vært. Da himlens klare lys gjennemstrømmet hans sjel, fikk han se sig selv bli med Guds øine, og han så sig da som en foraktelig og bekjente under tårer sin synd og fant atter rum ved korsets fot. Vi blir så ringe, et intet, når himlens lys lyser op i hvert hjørne i vårt

hjørte. Denne broder kunde ikke finne ord for hvor stygg han så sig selv, men Jesus og hans kjærlighet blev så underbar stor. Han kom og tok flere av oss i hånden og bad oss under tårer å be for ham, for han vilde kun ha Jesus først i sitt liv og vidne for ham. Pris Jesus, for de ydmyge gir Gud nåde, men de stolte står han imot. Denne broder har siden vist i sitt liv, at han mente hvad han sa den dagen.

Dere skulde ha sett og hørt de hjertevarme vidnesbyrd som kom frem på flere av møtene. På et møte hendte det at den første ikke fikk sagt sig ned for den andre og tredje var oppe, ivrige for å avlegge sitt vidnesbyrd om frelsen i Jesus alene. De ufrelste satt og stod som det var plass til, ikke noen larm eller bråk, men de lyttet med spent oppmerksomhet til livets ord, som kom fra de frelste leber. Priset være Jesus for all den oppmuntring han gir oss her ute ved å frelse sjele i vår midte. Elskede medarbeidere for sannheten, be for disse, som er kommet til troen på Jesus, at de må vokse i nåden, og at de må bli bevaret. Ja be, og atter be, ti den som ber han får og den som leter skal finne, den som banker på, for ham skal det lukkes op. Og be for mig, eders ringe søster i Kristus.

Esther Schröder.

Våk!

Av S. Olsen.

Ta eder i vare, våk, ti I vet ikke når tiden er. Men det jeg sier til eder, sier jeg ti alle: Våk! Markus 13, 33—37.

I denne alvorlige formaning, som Jesus her i disse to vers gir sine disipler for sin bortgang til Faderen, fremkommer tydelig hans hjertelag. Ti som ovenfor nevnt begynner han i vers 33 slik: «Ta eder i vare», og det er just disse ord som har fengslet mine tanker. Du troende far og mor som har flere barn, du kan, om du vil tenke tilbake, sikkert huske flere ganger som du har advart dine barn for dette eller hint. Om høsten kanskje at de ikke skulde gå ut på dårlig is, for det kunde jo være farlig for dine barns liv. Og likeledes om sommeren når dine barn har gått til badestranden for å bade. Da har du kanskje sagt: Ta dere nu endelig i vare, eller andre ord: Vær nu endelig forsiktig så dere ikke nu endelig forsømt på dyppet, svømmer for langt ut på dyppet, for dere kan få krampe og drukner. Ja, mange slike tildragelser

vil du huske om du tenker tilbake. Men hvad har ligget til årsak for at du har advart dine barn? Jo, du har vært glad i dine barn, altså du har elsket dem. Derfor har du advart dem i tide. Altså ligger din kjærlighet til barnet som årsak for at du har på det varmeste advart det. Og det er just fordi Jesus elsket sine disipler han sier disse advarende ord til dem, når han taler til dem om sin gjenkomst. Og hvad forteller han dem? Jo, han sier til dem i vers 3, 1, at jorden og himlen skal forgå, men samtidig forteller han dem, om noe som ikke skal forgå. Og hvad var det? Jo, det var hans eget sannhetsord som han har talt. Ti han sier: Mine ord skal ingenlunde forgå. Da nu Jesus hadde fortalt sine disipler om det som skulde forgå, og det som ikke skulde forgå, om Jerusalems ødeleggelse og sin gjenkomst, så kan jeg tenke mig, at det opstod et stort spørsmålsteget i deres hjerter, når dette skulde skje? Og disse spørrende tanker som opstod i deres hjerter så aldeles sikkert Jesus, for han tilføier i vers 32: Men hin dag eller time, når dette skal skje, vet ikke eng-

lene, ikke engang Sonnen, men alene min Fader. Kan tenke mig at det blev urolig i deres hjerter og mange tanker setter sikkert inn på dem nu, når deres Herre og Mester Jesus talte disse alvorlige ord til dem. Ja, det kom nok tanker i denne retning: «Hvorledes skal vi forholde oss i ventetiden, inntil dette som han har sagt skjer? Og pris skje Gud, de fikk også underretning herom, halleluja! For Jesus drar frem en herlig og forståelsesfull lignelse for dem hvorledes de skulde forholde sig. Og denne lignelse lod slik: «Likesom en mann drar utendals og forlot sitt hus og overga sine tjenere styret, enhver sin gjerning og bød dørvokteren, at han skulde våke. Således skal også I våke, ti I vet ikke når husets herre kommer, enten det blir ved aften eller ved midnatt eller ved hanegal eller om morgenen, for at han ikke når han kommer uforvarende skal finne eder sovende. Synes dette var en grei lignelse som Jesus her fremdrar for dem og samtidig en alvorlig lignelse også. Tenker vi på en jordbruker i våre dager, kan han kanskje ha an-

Forts. 4. side.

ankilder på Sinai fjell, tid bitter i Salomos ev en tjenestekvinnes økte at han skulde frem til himmelen helligjørelse. ikke, for det har falt, stod op og falt kjempet, men vant i om trost og var Han stred alvorlig, sløs inntil Gud i en fikk vise ham feil, gi ham lys i til ham: Du skal en som du er og nok råd med stri-

en nei. Det kan ne slik. Man må sig først. Men Det går an, for så går intet an, at det alltid har vel i begynnelste sjeler tenker: øres i himmelen det hortos. For langt borte så han ynkedes inng falt ham om nam.»

er dem som fattigdom. 11, 24.

osterhamn.

ria.

rborg.

Porsgrund.

Smittestroms-

redtbanken,

gunnar Bergs

redtbanken,

sen,

o. Sands-

en, Kongs-

telemark.

bl, Stor-

vikboth.

akobseiv.

rand,

ammen.

105,

Lille-

lo.

borg.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjons-tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

Abonnementpris er: 1 løssalg 20 øre, kr. 2,00 for halvåret og 4,00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6,00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adressforandringer, skriftlig opplysning og betallinger skjer til ovenstående adresse.

Veien til å ha nok

Av misjonær N. P. Kasmussen.

A, om alle i menighetene kjente denne hemmelighet å være med og så ut den sed, som de har mottatt fra Herren, i stedet for å bruke den selv, da vilde det ikke være så megen fattigdom blandt Guds folk, som det er, og Guds rike vilde snart være utbredt over hele jorden. Les 2. kor. 9 og flere andre steder, da Herren gir brod til å spise og utsåd til å strø ut. Brodet til å spise, det er å ha nok til hvert måltid for vi kan ikke mer enn spise oss mette, så det behøves ikke å økes til, men utsåden den blir forøket. Hvis vi sår med velsignelse og ikke sparsomt så blir der øket til og øket til, ja det er ingen grense for hvordan Herren kan la det øke. Jeg vil citere et par av disse skriftsteder: Vers 10: «Men han, som gir såmannen sæd og brod til å spise, han vil også skjenke og mangfoldiggjøre eders utsåd og gi eders retferdighets frukter vekst». Her ser vi klart at det er til den sæd som blir sådd ut det økes og som bærer frukter, og vers 7: «Enhver gi etter som han har satt sig fore i sitt hjerte, ikke uvillig eller av tvang, ti Gud elsker en glad giver. Men Gud er mektig til å la all nåde rikelig tilflyte der, for at I i alle ting kan ha til full tilfredshet og ha rikelig til all god gjerning» (rikelig med utsåd). Fil. 4, 15—19 forteller oss også meget klart at det er utsåden som bringer frukt tilbake til dem selv. Vers 7: «Ikke at jeg attrår gaven, men jeg attrår den frukt som blir rike til eders fordels». Vers 19: «Men min Gud skal efter sin rikdom gi eder alt, hvad I behøver i herlighet i Kristus Jesus».

Taler disse skriftsteder ikke så klart til oss som er med å så ut med velsignelse, ikke smålig, men av hjerte. Hvor ofte bruker vi ikke Fil. 4, 19 og sender det til våre venner. Søken, merk at denne velsignelse tilhører dem som sår ut sæden de har fått fra Herren. Denne velsignelse får den late og dovne tjener ikke noe av. La oss derfor se til, at vi bringer alt det som Herren har gitt oss, og som vi ikke har lov til å spise, for ingen har lov til å spise utsåden. Man kan gjøre det, men da er det forbi med å høste, og det vilde se dårlig ut, hvis alle bar sig slik ad.

Jeg husker for noen år siden, vi hadde hungersnød her i Kina. Da hadde alle bønderne spist sin utsåd op, så regjeringen måtte skaffe dem utsåd. Det er noe av det verste som kan skje, at utsåden blir spist, da blir det død. Således går det også i menighe-

ten, når sæden kommer ut til verdens ender, det blir til gagn for dere selv. Dette er menighetens store oppgave. I skal få kraft når den Hellige Ånd kommer over eder, og I skal være mine vidner, både i Jerusalem og i Judea, og Samaria og intill jordens ender. Det er til dette vi har fått kraft, det er til dette vi har fått utsåd. (Joh. 3. brev, vers 6—8). I spærkassen vinner din utsåd ingen sjele, der blir det ikke til egen fordel. Masser av mennesker gråter idag fordi de har mistet alt det de satte i banken. Nei, der blir det ikke til fordel, ti hvor ditt liggende er, der er ditt hjerte. La oss derfor samle skatter for himmelen og det kommer tilbake til beste for dig selv. Hal-leluja.

(K. E.)

Oprop for de forsømtes misjon.

Det er vel for den norske almenhet en kjent sak at det finnes her i landet et omvankende folk som kalles omstreifere. Av disse er ca 2000 født i Norge, foruten mange andre av dem. Disse folk er så å si født og oppvokst på livets skyggeside utenfor kultur og religion — ofte på kant med samfundet — forfulgte og jaget fra sted til sted. Likesom toldere og syndere på Jesus-tid regnedes blandt det jødiske samfunds utskudd, så regnes også disse folk som det norske samfunds utskudd. Men som Kristus særlig tok sig av toldere og syndere så burde også vi som hans disipler ta oss av disse såkalte omstreifere og bringe dem evangeliet om Kristus. Og så de er mennesker, skapt av den samme Gud som vi og har en sjel som behøver å frelses. De er også mottagelige for evangeliet. Underrettede har ved Guds nåde virket frivillig og for egen regning iblandt dem og flere er kommet til tro og omvendelse. Men skal en misjon drives og resultater opnås, så må det midler til, og de mangler vi dessverre. Derfor henvender vi oss herved gjennom dette oprop til Norges kristne menn og kvinner om å tre støttende til denne vår misjonsgjerning. Opropet ønskes inn tatt i de forskjellige samfunds organer og anbefalt av kjente og ledende menn. Saken er Herrens. Gud elsker en glad giver. Vær med og redd noen av disse folk fra fortapelsen. Gud gi dere som leser dette oprop nåde dertil. Midlene innsendes til denne misjonskasser, G. Gabrielsen, Markveien 2 IV, Oslo. Kvittering i samfundsorganene.

Oslo i januar 1934.

Opropet anbefales:

- E. H. Wang, forlagsbestyrer.
- G. Gabrielsen, forh. forstander.
- Aug. Abell, misjonsforstander.
- G. W. Andersen, evangelist. A. Fladberg, forstander. Lyder Engh, redaktør. H. Hjelm-Larsen, redaktør. Th. Storbye, pastor. Albert Hiorth, ing.

Vi er aldri høiere oppe enn når vi ligger bedende ved Jesu føtter.

FRA FINNMARK

De så hen til ham og strålte av glede. Salm. 34, 6.

Ja, så er også 1933 rundet ut, og et nytt år med nye oppgaver inntråd.

Det forløpne år var, om enn et år med mange vanskeligheter, dog et godt år.

Uttallige har Herrens veigjeringer vært mot oss. Ja, vi har bokstavelig talt fått erfare sannheten av ordet.

De så hen til ham og strålte av glede.

Nord-Norge og da særlig Finnmark har i årrekkert nu vært prøvet ved feilsagne fiskerier, og da dette er landsdelens hovednæring, har dette igjen virket på alle.

Vanskelighetene har også vært store for dem i denne tid som har virket her oppe med evangeliet. Herren har dog på forunderlig vis hjulpet, så vi i sannhet kan si at ved å se hen til ham, har vi blitt glade.

Fra vanner i det hele land har jeg i 1933 mottatt kr. 632,19, hvorav kr. 200,00 til utdeling blandt fattige trengende.

Pengene til trengende fattige har for det meste blitt kjøpt mat

for og delt ut der hvor det mest trengtes.

Mange strålende oine har møtt mig fra dem som på denne måte blev hjulpet.

Brukt toi til utdeling er mottatt fra Bergen, Rygge og Svelvik. Fra sistnevnte sted er teiet akkurat mottatt og vil med en gang bli utdelt.

Det har gledet oss meget å få være med å glede de mange som har fått mat og toi.

Mest av alt har det dog gledet mig å se inn i de tindrende oine som har funnet frelsen og fått fred med Gud.

Kjære søskende! Nest Herren er vi dere meget takknemlig for deres forfæsthet mot Herren og oss. Uten deres hjelp vilde vi ha stått makteløse.

Herren som ser beveggrunnen for all vår handling, han vil lønne dere. Han vil gi dere efter sin makt. Esters bok 2, 18.

Ta femdeles Nord-Norge og særlig Finnmark med i bønn.

Hjertelig hilsen.

Eders
Thea og Oskar Gamst.

UNDER FIKENTREET

Av J. A. Johannesson.

«En evig bygning er nåden! I himlen har du grunnfestet ditt trofasthet». Salm. 89, 3.

(Dansk oversettelse).

Ved sine oplevelser på frelsens vei blir sjelelivet «satt i bevegelse og tankene får nye retninger. Således var det gått mig, og jeg folte en uimotståelig trang til å besøke min eldre br. Pfrunder. På veien, ikke langt fra hans hjem, motte jeg broderen som da han så mig, kom mig imøte med sitt vennlige: «Gryss Gott!» = Guds fred!

— Du ser så glad ut idag, vi har også stor grunn til å glede oss, for Herrens nåde er en evig bygning.

— Ja, amen! Jeg kommer allerede idag for innen vi igjen får møtes i vingården var det flere ting av det jeg allerede har sett, som jeg vil be dig om å forklare mig. Der var nu for det første et spørsmål: «Hvilken plass bør loven ha i forkynnelsen? Kan man ikke ved å predike bare nåde risikere at det blir å kaste perler for svin?»

— Kom, la oss gå hit bort og sette oss ned på benken under fikentreet. Det er godt å ha skygge for solen, og der sitter vi også i den allmektiges skygge. — Og nu, med hensyn til ditt spørsmål, vil jeg fortelle dig en bestemt tildragelse, ikke et eventyr, men en virkelighet. Du vet at jeg i mange år hadde min virksomhet i Nicaragua. Vi var ikke få brødre fordelt på flere misjonsstasjoner. Av og til kom vi sammen for å tale om arbeidet og de hindringer vi hver for oss hadde, og for å oppmuntre hver andre til i Guds kraft å overvinne alle vanskeligheter. Vi hadde en eldre broder, Hauch, iblandt oss som vi alle så op til fordi han ved sin klare innsikt i Guds ord ga oss mange gode råd. Da vi nu en dag var samlet uttalte vår broder: Brødre,

dere vet at ikke langt herfra bor det en indianerstamme som aldri har hørt noe om Jesus. Gud har lagt disse sjele på mitt hjerte. Jeg føler en uimotståelig trang til å gå dit bort og bringe dem evangeliet. Nu ønsker jeg at vi må stå endrektig sammen i bønn så Guds gjerning kan lykkes.

Nevnte indianerstamme, var som så mange andre fortrenget av de hvite og jaget bort fra deres respektive hjem. Derfor var det ikke underlig at de med et bittert hat søkte å hevne sig på hver hvit mann de motte. Det var heller ikke uten frykt vi horte på broderens tale, men vi vísste at han la ikke denne sak frem uten først å ha grundig overvelet der for Guds åsyn. Ikke mange dager efter bega broderen sig på vei, og ad ubanede stier gjennom urskogens villniss nådde han efter et par dagers anstrengende vandring indianerleiren. Utenfor en hytte stod to peler hvorpå det var satt op hodeskaller. Det var skiltet som viste at her hadde høvdingen. Det var hodeskaller av hvite menn som høvdingen selv hadde skalpert, og nu stod de der til skrekk og advarsel for enhver hvit som nærmet sig leiren. Uten å ta hensyn til dette gikk vår broder like inn i hytten. Der satt en bred skikkelse med et kobberrødt ansikt, og rundt på veggene hang hans våben.

— Mektige høvding, jeg hilser dig i min Guds den allmektiges navn. Fred være med dig. Uten å avvente svar fra der forbausede høvding, som med gnistrende oine stirret på sin underlige gjest, fortsatte denne: — Jeg er tørst, du får gi mig noe å drikke.

— Uten et ord reiste høvdingen sig og hentet en skål vann. — Jeg er sulten, du får gi mig noe mat. Høvdingen hentet noen fruk-

ter som han rakte sin gjest. Etter å ha spist så han: — Takk! Jeg er meget trett, du får la mig hvile her i ditt hus.

Høvdingen bredte ut et skinn på gulvet, og snart falt broderen i sovne. Høvdingens forbauselse i sovne. Høvdingens forbauselse i sovne. Høvdingen steg til det høieste. Han gikk utenfor, med sitt skarpe ornatblikk speidet han rundt i villniset og lyttet. Men ingen unaturlig lyd var å høre og ingen hvit skjikkelse var der å opdage. Han gikk inn, så på den fremmede dersov trygt som et barn i sin vugge. Han så på sin skarpe kniv — nei, du skal ikke røre ham — han er din gjest. Da broderen våknet, åpnet høvdingen for første gang sin munn og sa: — Hvite blekkebb! Hvem er du? Hvor er dine voktere? Hva er ditt ærende?

— Store høvding! Jeg er en Guds tjener. Mine voktere er Guds engler, de bevarer mig på alle mine veier. Min Gud som jeg tjener har sendt mig og mitt ærende gjelder dig. Min Gud elsker dig, hans kjærlighet er så stor at han har gitt sin egen Sønn i døden for å frelse verden. Hans Sønn heter Jesus, han elsker dig og han vil frelse dig. Å si dig dette er mitt ærende.

— Hvite mann! Er dette sant? Dere blekkebber kom og jaget oss, de som ikke kom sig unda drepte dere med ildvåben, våre dyr og eiendeler stjal dere og vårt land rovet dere. En dag horte jeg en hvit mann som stod og prediket, han sa: — Du må ikke stjele, du må ikke slå ihjel! Jeg sa: — Gå hjem og si det til blekkebbene, for ingen er verre til å stjele og myrde enn dere er. Er det sant hvad du sier, da vil jeg høre ditt budskap, for en slik Gud trenger jeg, en slik Gud behøver mitt folk. Du skal tale til oss, vi vil høre dig.

Broder, her ser du virkningen, av evangeliets forkynnelse i motsetning til loven. Denne høvding og mange av hans stamme tok mot Jesus og blev frelst. «Loven blev gitt ved Moses, nåden og sannheten kom ved Jesus Kristus» — og «En evig bygning er nåden.» sa avår kkeo

Bøker.

Fra jordens ender.

Br. G. Nyseter som har arbeidet på et av verdens nordligste misjonsfelt, Diomedeoia i Beringsstredet, har nu under arbeid en bok han har skrevet om opholdet der oppe i det kolde nord. Som mange av leserne nok husker døde hans hustru og blev begravet i stenueren på lille Diomedea. Da jeg har fått anledning til å lese gjennom manuskriptet til boken kan jeg med god samvittighet si, at det blir en bok av de sjeldne. Levende og interessant ruller begivenhetene frem for leserne. Dette foreløbig. Pris m. m. blir antagelig fastsatt i nært fremtid.

G. Iversen.

Hvorledes jeg fikk klarhet i dåpsspørsmålet

av forhenlevende sogneprest G. Soderhølv, kan bestilles i «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

SPREDTE FELTER

MIN RIKDOM
 Og min Gud skal eter sin rikdom fylle all eders trang i herlighet, i Kristus Jesus.
 Fil. 4. 19.

Dette ord blev så levende for mig når jeg ved disse linjer frembringer vår hjerteligste takk til våre venner i Svelvik, og øvrige venner som har ydet sitt bidrag til innkjøp av den prektige ovn som nu er innsatt i lokalet på Bethels her.

Grunnen hvorfor dette ikke er kommet for er, at det måtte gjøres en del forandring ved innsettelsen av den nye ovn. Dette er nu altså gjort og vi har den glede å nyte oss lüne varme. Atter hjertelig takk for denne for oss nødvendige og kjærkomne gave.

Her i Brevikbotn får vi også nytte av et par boliger av den eldgamle Gud, og hermede de enige arvinger. Også møtene er forholdsvis bra besøkt, interessen for Guds ord synes å være tilstede, men det avgjort standpunkt for Gud står jo ennå tilbake. Vær med å være også for folket her, at mange menn må hostes inn for Jesus oppbæres.

Br. O. Gamst er for tiden hjemmet, men skal nu ta ut til småstedene med det frelsende evangelium.
 Guds barn i utlendigheten, la oss se hen til troens opphavsmann og fullender Jesus. Det tykner til på verdens horisont. Men for Guds barn stunder forlængningen til.

Brevikbotn i februar 1934.
 Deres i nåden bevarte broder
 Nils Stien.

Hilsen fra Göteborg.
 Guds frid och välsignelse käre broder.

Jesus är den samma igår och idag och deslikes i evighet, han förändras inte, pris ske hans namn. O, vad det är gott att ha fått komma till honom, den levande stenen, som väl av människor är förkastad, men hos Gud är utvald och dyrbar. Jeg är så glad för att han blev dyrbar för mitt hjärta och att han har bevarat mig i sin frälsning intill idag. Han som har begynt verket, han skall också fullborda det intill sin stora uppenbarelse dag, pris ske hans namn. Han kommer snart vår Jesus kär. Alla tidens tecken visar detta, och så får vi som ordet säger trösta varandra med dessa ord. Må vi därför hålla ut i bön och tro, så att våre lampor äro brinnande och våra körl fyllda så att vi kan ta emot brudgummen när han kommer för att hämta sin blodtvagna skara, som han vejjett sig till genom smärtor och död, och till livet oppreiste av gravnattens sköt.

Broderligen
 J. O. Ström.

Regnskap 1933.
 Til Olga Shult er innkommet:
 Venner i Oslo: Fru Hagen kr. 50. Frk. Moen 10. Fru Waryg 15. Fru Karlson 5. Fru Hagen 50. Møter 136.20. Solgt diverse 96. Nærenes: Dagny Grunvik 190. Kristi menighet 50. Sjakolen 15.64. J. Gabrielsen 5. Fru Hansen 10. Fru H. Lund 10. Fru Hansen 25. Søndageskolen 10. Kristi

menighet 115. Fru Hogstad 5. Anonym C. B. 50. Fru Morkasse Berge, Vestfold 20. Ung soster, Randsfjord 5. Hans Pettersen, Kornajo 100. Soster i Tvedestrand 50. Hans O. Berg, Telemark 30. Hjordal pinsmenighet 45. Fru Aasebo, Volda 10. Kristi menighet Halden 100. Anna Taraldslien Telemark 30. Tils. kr. 1237.84. Revidert av W. G. Andersen. A.S. Freia, Oslo.

Moss.

Det er sjelden å høre noe fra Moss. Da jeg hadde et ærende dit fikk jeg anledning til å overvære et par møter der. Br. Kleppe var der og søhdag den 19. talte han om «henge ved Kristus». Lokale var på det nærmeste fullt og det var en god ånd over møtet. På eftermiddagen — før møtet — var det 5 stykker fra Larkollen i Rygge som blev døpt i Logen. Br. Ainar Karlson som har virket i Rygge siden jul, talte og br. Lind døpte dem. Det var en god stund. Mandag talte br. Kleppe om: «Vår stilling mens vi venter på Kristus». Han drog frem mange herlige sannheter om dette og det blev en både ransakende og gledesvekkende stund. Tror sikkert det var mange som blev oppmuntret og tilskyndet til å leve et hellig og gudfryktig liv.

Tirsdag fikk jeg anledning til å komme til Betania i Rygge. Det er mange som har overgitt sig til Gud og blitt frelst der i de senere år. Flere unge brødre og søstre møter frem og deltar i møtene. Hvis Gud vil og vi lever, blir jeg her over søndag. Må Gud gi oss nåde til å være med i arbeidet for hans sak den tiden vi har igjen.

G. Iversen.

En nyfrelst vidnesbyrd

Jeg vandret i synden og langt ifra dem som gleden har funnet i Jesus sin venn. Jeg tenkte ei på å slå følge med dem, som engang skal vandre til evige hjem.

Jeg hadde vel glæder, men de var så små.

og engang jeg måtte ifra dem jo gå. Vi skal ikke alltid her nede vandre, men de og slå følge med alle de andre.

Men nu har jeg funnet min Herre og Gud,

og prøve jeg vil å opfylle hans bud. Så når jeg engang for Guds trone skal stå,

han giver mig kronen, jeg får bli i hans lande.

Må du også gi Jesus ditt syndfylte hjerte.

Da skal du ei heller få føle noen smerte.

Ti har du først givet ditt hjerte til ham.

Han slipper dig aldri, for du er hans lam.

Guds blod det skal rense dig fra dine synder,

og herefter blir han din gode formynd.

Og når du skal vandre fra jorderik bort,

sk slipper han dig gjennom himmelens port.
 Franz Nilsson, Sarpsborg.

I JESU NAVN

De kommende dager! — Hvem har egentlig mot til å møte dem? Hvem tør se rett langt frem i tiden? Og det er vel kun få som venter sig noe godt av den.

Det beror dog på i hvilket navn man går fremtiden imøte.

I sitt eget navn — hvilken los grunn å bygge på! La hver enkelt av oss ærlig gi sitt eget skudsmål: en synder, en synderinne, en upådelig person, som så ofte har ment et, sagt noe annet og gjort et tredje, et vaklende, vankelmødig menneske som nok utadtil kan optre selvsikkert, men i sitt indre er sig sin usselhet bevisst; en som så ofte, så ofte har slått av på idealene og avviket, hvor man burde ha holdt ut; eller meget verre enn: en hykler som gir sig ut for å være noe annet enn det man godt vet at man er! Skal vi fortsette? Ethvert ærlig menneske kunde føle meget mere til.

Hvorledes kan man da være tryg ved å møte tidens vanskeligheter i sitt eget navn? Nei, usikkerhet, tvil, engstelse, frykt, løsrake anelser griper hjertet. Mørke grunn, sandgrunn å bygge sitt hus på!

I en flokk menneskers navn — er det da ikke sikkert? En sammenslutning av sådanne som man stoler på og er enig med? Nei, løs grunn er det allikevel, enten det er mange eller få. Å bygge på mennesker bringer alltid skuffelser, for eller senere. Det gamle ord i Jeremias 17, 5 passer ennå: «Forbannet den mann som stoler på mennesker, og som holder kjød for sin arm, og hvis hjerte vikler fra Herren!» Tusener av skuffede mennesker kan bevidne sannheten av dette ord.

Men hvor er navnet da som har bærekraft?

I Guds navn kan det gå an? — Ja, det kan gå! Han som skapte himlen og jorden er ikke for stor til å ta sig av det enkelte lille menneskes sak. Han vil høre vår bønn, han vil føre oss frem. Han vil hjelpe oss igjennem. «Ha tro til Gud!» sier

Jesus. — Tusener av fredfylte sjeler kan den dag avlegge det samme vidnesbyrd, som den gamle troskjemppe oppe i Sverige gjorde for en menneskealder siden: «Det går an å tro på Gud!»

Men det vanskelige der ved er de tanker som vil reise sig i menneskets indre: Jeg, en synder, har lov til sådan uten videre å tro Gud? Jeg, som har vært udydig og ofte så vantro! Jeg med alle de brutte løfter og de mange forsetter, som aldri blev virkeliggjort!

Derfor har han, som «kjennet» vår skapning og kommer i hu, at vi er stov» (Salm. 103, 14), gitt oss sin Søns navn å leve på og gå frem i.

Navnet Jesus er skjenket enhver av oss å leve og dø på. Og hvad dette navn innebærer, kan det holdes mange prekenere og skrives tykke bøker om, uten at emnet blir uttømt. Her skal bare nevnes:

I Jesu navn er det slått en strek over vår fortid. Alt, hvad som er bragt frem i lyset har hans ord renset. Hver synd som er blitt bekjent er tilgitt for hans navns skyld (1. Joh. 2, 12). Vi behøver derfor ikke engstelig å se oss tilbake, men kan «glemme hvad det er bak og strekke oss efter det som er foran». (Fil. 3, 14).

I Jesu navn er skjenket oss all hvad vi mangler for å kunne leve Gudslivet. Vi behøver da heller ikke å være engstelige hvad fremtiden angår. Alle våre egne anliggender, store og små, kan vi tale med ham om, han som formår å gi oss langt ut over hvad vi ber om eller forstår (Efes. 3, 20). Og dessuten kan vi, svake og mangelfulle som vi er, melde oss til hans tjeneste for hver på sin plass og efter den nådegave som betros oss, å bli virksomme medlemmer av hans hus. Gud gi jo den Hellig And til dem, som ber ham derom, har Jesus sagt (Luk. 11, 13). Så også denne bønn — den allerviktigste for Jesus disipler — kan vi be i hans navn.

(K. K.)

Sangboken

„Evangelie Toner“

er uti ommet i nytt oplag med 223 sanger i shirtingabind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan bestilles i: Drammen: H. Hermansen, Aasveien 14 og på møtene i Krosfsgt. 6.

I Oslo: Fredshjælpens forlag. «Evangelieket», Osterhaugt. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Rosten».

litikk, forretninger og helbredelsestilstanden. Den kristnes fortløp å advare den ugudelige, blev aldri opplyst.

Slik er det kanskje med mange som ber om sin nabos frelse, men således bor det ikke være.

En bibellærd

har regnet ut at det i Bibelen finnes 31,000 fortjætelser. Således hvelver sig over oss en hel nådemimmel med stjerner på stjerner, som Guds trofasthet har tendt. — La det være natt, la disse stjerner lyse for oss! Når det leirer sig dunkelhet omkring oss, når de jordiske stjerner slukkes: Håpets, lykkens og forventningens lysende øine — da stråler Guds stjerner som står på den hellige skrifts himmel så trosfullt og oppbyggelig ned i våre sjeler. Da kan det midt i dunkelheten bli lyst som på den klare dag, så man må utbryte med salmisten: «Mørket gjør det ikke for mørkt for dig, og natten lyser som dagen, mørket er som lysets».

Den misjonsperiode

som nu har brutt inn over verden, er den største, påståes det, siden apostlenes dager. Men den kan lignede ved en solnedgang, som bebuder at natten kommer — denne tidsalders snare avslutning. «Rikets evangelium skal predikes til et vidnesbyrd for alle folk. Og da skal enden komme».

De innfødte ber om regn.

I Natal har tørken herjet voldsomt. Hovdingen Muyamana ga sine folk befaling om å be til Gud om regn. Den 1. november var 700 samlet til bønn om morgenen på et fjell, hvor flere slag hadde stått i gamle dager da Shaka var hovding. Som svar på deres bønn samledes regnfulle skyer, og siden har de hatt stadig regn. Ja, Gud hører bønn!

Den rensende flod.

Pastor Stanley H. Frodsham skriver: En ung piket fortalte mig for en tid siden følgende syn hun hadde hatt: Jeg gikk på en strandbredd, og idet jeg så tilbake, la jeg merke til, at alle merkene av mine fottrinn i sandet var sorte, og jeg blev grepet av dyp smerte over, at jeg satte sådanne spor. Men derefter så jeg, at hver bolge som skyllet inn utsløttet fullstendig alt det sorte. I det samme gjorde Guds And dette skriftord levende for mig: «Jesus, Guds Søns, blod renser oss fra all synd ... Dersom vi bekjenner våre synder er han trofast og rettferdig så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet».

En slik makt er det i blodfloden fra Golgata!

Enten — eller.

Overfor Gud er det intet som heter «både og», der heter det «enten — eller».

Enten er du på vei til det sted hvor de hellige synger Gud lov-sanger eller du er på vei til den lid som er beredt djevelen og hans engler.

Enten er du frelst fra syndens og dødens makt eller så er du syndens trel og usle slave.

Enten er du gjenfødt ved omvendelse og tro på Jesu ord, og er blitt en ny skapning i Kristus, eller du er et syndens barn, hvor from du så enn er i egen kraft.

Enten må du ta imot frelse fra synd og straff, som Jesus gjen-nem sitt ord tilbyr dig, eller du må selv bære straffen for all din synd du har gjort i hele ditt liv.

Enten tjener du Jesus og hans navn, eller du tjener verden, synden og ditt eget jeg.

Enten er du en dære som ikke gjør efter Jesu ord, eller du er et forstandig menneske og innretter hele ditt liv på ordets klippe-grunn.

Enten er du et tre som bærer gode frukter, eller du er et tre som bærer råtne frukter.

«Det er Guds finger».

I et vekkelsesmøte lå en mann på sine kne og bad om sin nabos frelse.

— Å, Herre, bad han, rør du ved min nabo med din finger, med din finger, Herre!

Da så plusselig en indre stemme til ham: Du er Guds finger. Har du noen sinne talt alvorlig med din nabo om hans sjel? Gå du og tal med ham om denne sak, så skal din bøn bli hørt.

Mannen reiste sig. Hans samvittighet var vakt og han kjente bitre bebreidelser. Nesten en hel menneskealder levde han i den uventede nærmeste naboskap uten en eneste gang å tale med ham om nødvendigheten av å fødes på ny. Hundrer av anledninger kom og gikk, men samtalen dreide sig aldri om det ene nødvendige, bare om dagens «litt av hvert», om været, siste nytt, po-

Våk!

(Forts. fra 1. side).

dre ting som han sysler med, f. eks. en forretning eller noe lignende. Da tiden og heller ikke kreftene strakk til for vedkommende mann å drive flere ting så forpaktet han bort sin gård til en mann som var duelig til det på så og så lang tid. Dermed har han i en forstand ikke lenger ansvar for sin gård. Vedkommende mann som har påtatt sig å drive gården har da ansvaret, men når tiden er utløpet som er fastsatt mellom dem, så kommer eieren med sine spørsmål. Og da gjelder det om han har dyrket gården på rette måten. Og har han i den tiden som gården har vært i hans hånd kjent det rette ansvar og samtidig hatt interesse for den, så har han arbeidet med den på den rette måte. Og da er han en lykkelig sjel som frimodig kommer frem og besvarer alle gårdeierens spørsmål og viser frem regnskapet for gården med glede. Dette er bare et jordisk billede eller illustrasjon av saken. Og jeg tror det var nettop på denne måte det lå Jesus på hjertet at han skulde finne sin disipler den dag han kommer igjen. Ikke likegyldige og sovende, men våkne og arbeidsomme så de på den dag ikke skulde finnes uverdige, men som Paulus sier til Timoteus: Som en arbeider der ikke har noe å skamme sig over. Dette vil jeg bekrefte fra Matt. 25. Der drar Jesus frem den samme lignelse, men det står at han gir en 5 talenter og en annen 2 talenter og atter en annen 1 talent, eftersom de var duelige. Men så står det, og det er just det jeg vil ha frem: Lang tid derefter (v. 19) kom da disse tjeneres herre og holdt regnskap med dem. Og denne dag var en gledesdag for de to tjenerne, men derimot en sorgens dag for den tredje tjener. For i beretningen vil vi finne, at den som fikk de fem talenter og likeledes dem som hadde fått de to talenter, hadde med dem tjent fem og to til. Altså fordoblet sine penger. Disse arbeidere hadde vært tro i sin tjeneste, så de var som Paulus sier, som en arbeider der ikke har noe å skamme sig over. Derfor fikk de også det herlige og dyrebare svar av sin herre: «Vel du gode og tro tjener, du har vært tro over lite, jeg vil sette dig over mere: Gå inn til din Herres glede». Men derimot den tredje tjener, han hadde gått bort og gravd sin tallent ned i jorden. På denne tjener hvilte det intet ansvar for da hadde han ikke gravet sin tallent ned. Han viste altså i sin tjeneste stor utroskap. Han hadde vært en sløv og likegyldig person i sin tjeneste. Derfor blev også denne dag en grusom dag for ham. Leser vi i versene 28—30, så vil vi finne at hans tallent blev tapt fra ham og han selv blev kastet utenfor i mørket, der hvor det alltid er gråt og tenners gnidsel. Altså på samme dag som de to tjenerne på grunn av sin troskap gikk inn til sin herres glede. Så måtte den tredje tjener gå inn i en evig pine på grunn av sin utroskap. Og det er just på denne regnskapsdag at Jesus, fordi han elsket sine disipler, som jeg også for i artikkelen har nevnt, ønsket å finne

dem tro og brennende i sin ånd, ikke late og likegyldige. Ti, sier han i vers 31: Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet med alle sine engle, da skal han sitte på sin herlighets trone, og alle folkeslag skal samles for hans åsyn, og han skal skille dem fra hverandre likesom hyrden skiller fårene fra bukkene. Og fårene er jo et billede på de troende som i ydmyghet har tjent Herren, mens bukkene er et billede på dem som har stått Guds And imot, så de ikke har gjort hvad Anden har minnet dem om å gjøre. Det stadfester han i neste lignelse som han drar frem i dette kapitel. I vers 34 står det, at k o n g e n (og han står jo som et billede på Jesus), skal da si til dem på sin høire side, og det er jo de troende som har gjort hans vilje: Kom hit i min Faders velsignede og arv det rike som er beredt eder for verdens grunnvoll blev lagt. Og videre så sier han til dem hvorfor de skulde arve dette rike. I vers 35 står det: Jeg var hungrig og I ga mig å ete, jeg var tross og I ga mig å drikke, jeg var fremmed og I tok imot mig og jeg var naken og I klædde mig, jeg var syk og I så til mig, jeg var i fengsel og I kom til mig. Men da står det at de rettferdige skal svare ham: Når så vi dig hungrig og ga dig mat? eller tørst og ga dig å drikke? Og når så vi dig fremmed og tok imot dig? naken og klædde dig? og når så vi dig syk og i fengsel og kom til dig? Men da da skal kongen, altså Jesus, svare dem og si: Hvad I har gjort imot en av disse mine minste brødre, det har I gjort imot mig. Men til dem på sin venstre side, som er et billede på de lukne kristne, skal han si: Gå bort fra mig I forbannede til den evige ild som er beredt djevelen og alle hans engler. Og grunnen eller årsaken til at de skulde gå forbannt bort ifra og til den evige ild, fremkommer tydelig i vers 42—44. Det var fordi de ikke hadde tjent Herren med sitt pund, for de hadde sett hungrige, men undlatt å gi dem mat og tørstige hadde ikke fått drikke o. s. v. Derfor sier Jesus til dem: «Det I ikke har gjort imot en av disse mine minste brødre, det har I heller ikke gjort imot mig. Her i denne lignelse skildrer han to vidt forskjellige folk. Et folk som i ydmyghet hadde tjent Herren og et som var gjenstridig. Og i profeten Mal. 3, 17—18 sier Herren gjennom profeten: «På den dag som jeg skaper, skal jeg vise skånelse imot dem som har tjent mig, likesom en mann viser skånelse imot sin sønn som tjener ham». Og denne dag, kjære nådesøken, tror jeg er nær for hånden. Og det var just på denne dag Jesus ønsket at hans disipler skulde finnes blandt det folk som i ydmyghet hadde tjent ham. Derfor ga han dem så grei befaling også på hvorledes de i ventetiden skulde forholde sig. Kjære nådesøken, la oss hørte lærdom her. Alle vi som er igjenfødte ved Guds sannhets ord, vi har hver for oss fått et pund av vår herre. Vi er hver for oss betrodd en tjeneste av Gud. Altså er det like nødvendig for oss som det var for disiplene å bruke det pund eller utføre den tjenestegjerning som Gud har gitt oss på rette

måte, slik at vi sammen med disiplene på den dag som Herren skaper, som det er nevnt i Malakias, må finnes blandt det folk som har tjent ham og ikke har noe vi behøver å skamme oss over. Da skal vi også få det nærliggende svar som disiplene fikk: Gå inn til eders Herres glede.

Nu vil det kanskje i våre hjerter som det også gjorde i disiplenes opstige mange underlige tanker og spørsmål om hvorledes vi i ventetiden på Jesu snare komme skal makte å utføre den velgode og ansvarfulle tjeneste som Gud har satt oss i. Ti en ansvarfull tjeneste er det isannhet som vi har fått. Jesus befalte sine disipler at de skulde gå ut i all verden og forkynde evangeliet for all skapningen. Og dem som da ved disiplens forkyndelse trodde og lot sig døpe, dem skulde bli frelst, men dem som ikke trodde skulde bli fordømt. Og disse tegn skal følge dem som tror: I mitt navn skal de drive ut onde ånder, de skal tale med tunger, de skal ta slanger i hendene og om de drikker noe giftig skal det ikke skade eder, og på syke skal de legge sine hender og de skal bli helbredet.

Dette var det løfte de fikk av Jesus. Og den samme befaling og de samme løfter er blitt oss betrodd.

(Mere.)

Revolveren overflødig.
En ung mann reiste engang sammen med sin far, en rik bankier, gjennom en stor skog i Nord-Amerika. De var ikke meget glade over å be om natteløst i et lite tarvelig hus midt i skogen.

Det fantes bare to rum i huset, og de fremmede fikk det ene. Innen de la sig om de overens om at den unge mann skulde våke til midnatt og ha sin revolver ladd. Siden skulde bankieren holde vakt til daggy.

Kort efter så den unge mann at mannen i det andre rummet tok ned en bok fra hyllen. Da han hadde lest en stund follet han sine hender og bad.

Ynglingen la øieblikkelig bort revolveren og begynte å kle av sig.

— Jeg trodde at du skulde være oppe og holde vakt, sa faren som våknet.

— Nei, svarte den unge mann, vi behøver ikke å frykte noe rundt i dette hus. Mannen leser i Bibelen og ber.

Hold vakt over din tunge!
La den aldri uttale ukjærlige ord mot din neste eller dem du lever iblandt. La den aldri uttale hårde dommer over dine medmennesker, ikke baktale dem, ikke føre falsk vidnesbyrd mot dem, men tal vel om dem, ta alt i beste mening, så langt sannheten tillater det.

— Mangen løsmunnet person undskylder sin snakkesalighet med at han sier sant. Men det er meget som er sant, som ikke burde sies. Skulde du alltid like at alt blev sagt om dig som er sant?

Tuktens ris blir kun til velsignelse når kjærlighetens hånd fører det.

DE YNGRES SPALTE

OMVENDT VED LESNINGEN AV FARENS TESTAMENTE.

Admiral Williams var meget vill og fornelstessyk av sig, da han var en ung mann, og intet kunde forandre ham. Da hans far døde, motte han sammen med de øvrige for å høre hans testamente bli oplest. Williams navn blev ikke nevnt sammen med de andre barn, og han tenkte derfor at faren hadde utelatt hans navn fordi han hadde opført sig så slett i sin ungdom. Ved slutten i testamentet blev imidlertid hans navn nevnt i følgende ord: «Det øvrige av min eiendom og etterlatenhetssaker overlister jeg til min sønn Peere Williams, da jeg vet han vil ødelegge alt».

Da han hørte dette, brast han ut i gråt. — Min far, sa han, har berørt den rette streng, og hans tuktelse skal ikke bli foraktet. Fra det øieblikkelig blev han et annet menneske, han overga sig til Gud og blev en pryd for kristendommen. Men Jesus har gjort noe mere for dig! Tenk på hans kjærlighet, en kjær-

lighet som bragte ham til å dø for dig, for at du skulde bli frelst! «Han døde for oss da vi ennå var synderne», «han døde til bestemt tid for ungdommen».

TOMME HODER.

Lederen for en bibelklasse talte en søndag til sine gutter om David og Gollat da en av guttene ga ham følgende spørsmål: — Hvordan kunde stenen trenge å kjempens hode? En meget flink gutt hadde hånden op til tegn på at han hadde et svar. — Ver så god, sa læreren til ham. — Jeg antar at kjempens hode måtte være omtrent tomt, svarte han. Det er virkelig mange slike tomme hoder idag, for det skal ikke meget til før vantroens plier trenger inn. De tviler både på Gud og hans ord. Hode-ene blir ødelagt av tvilen. Men dersom du har fått på dig «frelsens hjelme», kan du stå dig mot alle tvilens stener. Det er et prettig beskyttelsesmiddel for hodet. Det tåler ett og annet støt.

Der er dem som strer ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

- Kina.**
F. O. SRØDER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DØRUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.
HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.
JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT: Gerda Sigveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.
ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Schæfferstgt. 10 I, Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.
ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.
- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebe, Otterholdt, Ba, Telemark.
- Afrika.**
INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schæstedsgt. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rørlingen.
MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nestdal, Solhelmsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnessmug 6, Bergen.
- Mansjuria.**
MARTIN KVAMME: Misjons-Røsten, Sarpsborg.

- JENS GLITTENBERG:** R. Løkingholm, Moosterhamn.
- Den Norske Kongemisjon.**
ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.
- India.**
ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestremveien 19, Drammen.
FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Krollibanken, Halden.
BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.
ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schæstedsgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebøk p. o. Sandvæer.
RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeleken, Kongsberg.
B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Berntsen, Kviteseld, Telemark.
- Finnmark.**
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Klstrand, Porsangerfjord.
DORTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- Hjemmeværende misjonærer.**
TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.
DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekornes, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
- «Glommen»s trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER

M

Embar

Det er ik
en skrivning
å skrive om
men arbeid.
mange and
ikke får tid
når man ha
med land
som skrev v
til denne f
ter litt oph
så fremmed
borte og de
å rope ut i
å få svar.
lige vei om

Ofte kar
sukk, mes
Herre du h
rer mig. C
sjelen med
sets hoide
met. Vi
gledes og l
i Herrens
ner og vol
get i en n
stelles me
met tre, r
som vil ta
perlige in
sakens til
man må t
ke det op
Det er all
Åkerland
på nytt la
vi dog -
planter og
Gud
I oktob
her. Det
regndrøp
en tørst
en tid v
brusen o
ser av v
lange vel
dagskvel
bønn. Et
alle. Jeg
vett ikke
gikk, me
samling
skutt ut
til mig
hendene
var ca.
ikke tr
dianere
hadde
byen k
Naboe
sverd.
hadde
det va
ne gar
enn kr
og gle
menne
så sig
inn ig
det.